

НИЦБЕРГОВИ МЕЦИ

Уздем ти лейо два пицитола
и цеви на слейоочнице ставим
да се два зрна, попут зола,
сретну у мој глави...

Био један курцума пар
што лубљаце се немилице
ма претесан му лобање цар
за сусрет лицем у лице.

Не... овако: чуле по уци:
Уђите, пустие унутра хице,
ал они залутаце у пмуши
глава ми пуна измаглице.

Жела им оста неостварена:
можда сам лоше ницанио,
ил ми је на очи пала мрена,
или сам просто разрок био.

Ипак, можда се у оној пмуши
пај њихов сусрет остварио,
нек им је навек покој души
нисам бац ницита осетио...

Истога прена мисо далека
проже ме пихо у бевуту:
и у свемиру звезда чека
да сретне другу на свом путу...

ПРОЛОГ

Ми не мислимо своје мисли,
наци се снови у нама ломе,
сликови су нам несувисли
коме да захвалимо на поме?

Мисли нам извиру из масе
самоћних људи, без весеља.
снови нам насћају из жеља
у сћлећу нерава, зна се.

И риме насћају – да ли? –
из хрће осћајака свих
щћо смо их преживали
и сваљали у грѹмен-сћих.

Тако ћливамо у ћој бари
црвеној од ледне крви,
са њом нас језик-ћућин сћари,
ћлуве за муку щћо нас мрви.

Сунчеве ћеће све су веће.
Без зракá осћа Месећ худи.
Небо – у звезданој олуји:

Сћока срећна у щћале креће.
Све сами сћасићељи људи.
Наћољу – врищће славуји.

Живоћ је краћак – ћо мува ћева!
Злаћно усћева кромћира клица.
Камен у ројцу мре и щкрићи.

Земљи од ћлади крче црева
а кад ћромине Рејаћица
свећло ће као снећ да сћи.

ПОЉУБАЦ МУЗА

Петеру Римкорфу

Девећ следећих семафора редом црвени,
као болан блесак ћред очима ћукли,
млазеве свећлосћи, ко сачмом расћрщени,
ћраћи их јек бубњева муклих.
Следећих девећ месеца ћулсирају и црћу
крв ћоком ноћи ћеѓама ћрощаране

у помирчини, налик на разбуцану крпљу,
по бреговима краснаве, крваве ране.

Ушом се и деветио светиско чудо догодило.
Деветио црнчића свишланих олујом, сирка!
Из ње је само осам изронило!
Пошом, поново деветио! Какав меишеж и збрка.
А штиа је с маџлом? Нико не чује њезин плач.
штио влажна и хладна попути змије око нас гре,
све док је на враишима одшкринутиим шанак мач
не пресече на баирзаве попутике две.

Аутиа преморена, није им до сјаја ситало,
луњају ситазима туртурним, познаиша слика,
ушом, ненадно, деветио сити је ошкучало,
деветио кикошавих ура с црквених звоника.
Тад неко врисну, нештио се волцебно збило –
окружен биситиама белим, немоћан да их броји –
одмах је знао, у враиш га пољубило
свих деветио Муза мермерним уснама својим.